

A Szentostya búzából készül

2000-ben egy komoly engesztelő felajánlásomat követően – melyben az étkezés örömeit ajánlottam fel az Úrnak – kiderült, hogy lisztérzékeny lettem. Az orvosok egybehangzóan felszólítottak, hogy soha többé egyetlen morzsányi búzalisztet (ugyanez vonatkozik a rozsra, árpára, zabra, tönkölybúzára) sem vehetek magamhoz, iktassam ki mindezeket a háztartásomból. Elmagyarázták a komoly következményeket is, ha nem tartom be az orvosi utasítást.

Azonnal eszembe jutott, hogy többnyire naponkénti áldozó vagyok, s hogy a Szentostya búzából készül. Azt mondtam Jézusnak, hogy sajnálom, de Őrá nem fogok lemondani, ha elájulok naponta, ha rosszul leszek, és mentők visznek el, akkor sem. Ezt az egyet nem kívánhatja tőlem. Bízom benne, hogy segíteni fog nekem, mert tudtam, és hittem, hogy az Oltáriszentség az Ő Teste.

Azóta is – ha megtehetem – rendszeresen, naponta áldozom és soha egyszer sem volt semmi nehézségem, vagy bajom tőle. Hanem inkább mindig megerősít lélekben, testben egyaránt.

Ezzel ellentétben, ha egy ételbe véletlenül csak egy apró morzsa kerül, vagy egy lisztes kanállal kevernek meg valamit és abból eszem, nagyon rosszul leszek. Nem szívesen mesélnék erről. Mérgezéshez hasonlóak a tünetek.

Két orvossal osztottam meg ezt a tapasztalatomat. Az egyik nagyon zavarba jött és azt mondta: „...a hit sokat számít”. A másik hívő volt és örömmel reagált: „hát igen, az Oltáriszentség Krisztus Teste!”

Bizonyára sokan tudják, hogy a lisztérzékenyeket a Szent Vérral szokták megáldoztatni, a sokkos állapot elkerülése érdekében. Számomra ez életem egyik legnagyobb folyamatos csodája. Dicsőség érte az Úrnak, áldott legyen az Ő neve!

P.M.

(Tanúságtételek az Oltáriszentséggel kapcsolatban, Stella Maris Alapítvány, 2013.)
(Tengernek Csillaga, XVIII/2.)